

תת"ע 2607/09 - מדינת ישראל נגד משה הרמן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 2607-09-19 מדינת ישראל נ' משה הרמן

לפני כבוד השופט שרת קריספין

מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד ביתון
המשיבה:

נגד

משה הרמן המבקש:

החלטה

בפני בקשה המבקש, שאף שלא נסחה בהתאם, כוונתה להטלת הוצאות ההגנה בתיק זה, על המשיבה, מכוח הסמכות הקבועה בסעיף 80 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן - חוק העונשין).

עסקון בעבירה של ברירת קנס, מיום 18.9.14, שעוניינה, אי ציות לTIMEROR 437, המציג מקום חניה לרכב נכה.

ה המבקש הגיע בקשה להישפט בגין הדו"ח ובמועד ההקראה, 19.11.11, התיצב בבית המשפט וטען: "רכב שלי היה מוגדר כנכה עד לפני כמה חודשים שבוי נפטר. כל תקופה זה היה מתעדכן אוטומטי, גם ככלא קיבלי כרטיס, הרכב היה מעודכן. מציג רישומים על כן. מספר הטלפון שלי 052-7670000. אם התביעה תבקש לבטל את הדו"ח, אני מסכים".

בדיוון לאחריו, ביום 19.12.2, במעמד המשיבה בלבד, נמחק כתב האישום.

ה המבקש עותר להזכיר של יום העבודה שהפסיד, לטענתו, כאשר התיצב לדיוון.

לטענת המשיבה, אין מקום להטיל עליה הוצאות, שכן כתב האישום בוטל, אף כי במועד העבירה, לא היהתו נכה תקף לרכב שבנדן.

דין והכרעה

ברע"פ 4121/09, שניא נ' מדינת ישראל, סקר בית המשפט העליון את ההלכה הנוגגת באשר להטלת הוצאות הגנת נאשם על המדינה, בהקשר להליך בבית המשפט לתעבורה וקבע כך:

עמוד 1

"מנוסח סעיף 80 לחוק העונשין עולות שתי עילות שבתקיימן עשוי נאשם אשר זוכה בדיון לזכות בפיזוי. העילה האחת, עניינה כי לא היה יסוד להאשמה של הנאשם, ואילו השנייה עניינה בכך שהתקיימו "נסיבות אחרות המצדיקות זאת" ... אולם חשוב להדגיש כי "גם מי שחלף על פני אחת משתि משוכות אלה אינו זכאי לפיזוי אוטומטי. לשון הסעיף קובעת כי בית המשפט ' רשאי (...) לזכות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיזוי על מסרו או מעצרו'" . סעיף זה הוא אתר של אייזון בין שיקולים נוגדים. מחד יש להביא בכלל חשבון הנזק שנגרם לנאשם בעקבות ההליך הפלילי שנכפה עליו... הליך פלילי מביא עמו פעמים רבות גם פגיעה בKENIINO של הנאשם, באשר הוא כרוך בריגיל בעלוויות כספיות ניכרות, בין אם על שום הצורך לממן את הוצאות ההגנה המשפטית, בין אם לאור פגיעה אפשרית בגין השתכרות של הנאשם, לאורך המשפט ולפעמים גם לאחורי. מайдן, יש להביא בכלל חשבון את האינטראקציוני המשמעותי באכיפת החוק. הציבור בכללותו יש אינטראקציוני אכיפה החקוק יעשה את מלאכתם נאמנה ללא חשש, למען שמירתה של מדינת ישראל כמדינה חוק".

בית המשפט העליון קבע כי : "העליה "לא היה יסוד להאשמה" היא עליה מתוחמת צרה ודוקנית ביותר. התווען לקיומה של עליה זו צריך להוכיח "מצב קיצוני של אי סבירות בולטת" בהעמדתו לדין ולא די בחוסר סבירות סתם .. גישתו של בית משפט זה היא שלרשויות התייעזה מרחב שיקול דעת רחב ביותר בבחינת הראיות, ולכן, הטערכותו של בית משפט זה בשיקול הדעת של רשות התייעזה בדבר חומר הראיות תהא מצומצמת מאד, ומתאפשר רק מקום בו העמדה בדבר משקל הראיות תהא בלתי סבירה בעלייל ובאופן קיצוני".

במקרה שבנדון, לא מצאתו "מצב קיצוני של אי סבירות בולטת" ברישום הדוח לחקירה, נהفور הוא, אין למעשה מחלוקת, כי במועד העבירה, לא היהתו נכה תקף לרכב שבנדון והמשיבה בחרה, לפנים משורת הדיון, נוכח קיומם של תווי נכה לרכב, לפניו ואחרי העבירה, למחוק את כתוב האישום כנגד החקירה.

באשר לעילה השנייה בדבר "נסיבות אחרות המצדיקות" פיזוי, קבע בית המשפט העליון בסס"ד שגיא, כי היא: "מתאפיינת בעמידות שנועדה להקנות לבית המשפט שיקול דעת רחב האם יש מקום להעניק פיזוי לנאשם שזכה... ישנים שלושה סוגים של נסיבות: נסיבות שענין הלייני-המשפט בכללם; אופי זיכוי של הנאשם ונסיבותו האישיות של הנאשם (נסיבות חיצונית למשפט)".

בע"פ 1382/00 עמית בן אריה נגד מדינת ישראל, התייחס בית המשפט העליון, לסוגיית פסיקת הוצאות בעירות תעבורה ובפרט ביחס לעבירות תעבורה מסווג בירית משפט בגין הנאשם בחר להישפט:

"הדברים האמורים נכונים במיוחד בנוגע לעבירות תעבורה מסווג של בירית משפט. מדובר בעבירות קלות שעונשן קנס, והן אין נושאות עמן סטigma פלילתית. בהתחשב בכך, וכן החשיפה להקל את המאבק בעבירות התנוועה הכלולות פוטנציאלי לפגעה בגוף וברכו, קבע המחוקק סדרי דין מיוחדים של בירית משפט, שתכליתם לעודד תשלום קנס ללא התיידנות, לפיקח תשלום הקנס נחسب להודאה באשמה, להרשה ולנסיאה בעונש. לעומת זאת אם בחר מקבל הودעת תשלום קנס להישפט, הנטול על התייעזה לשכנע כי ביצע את העבירה... זכותו של אדם לבחור במשפט ולהילחם על חפותו גם בעבירות תעבורה, ואולם הבוחר להישפט נוטל על עצמו סיכוי לזכוי אל מול סיכון שייהה עליו לשאת בהוצאות משפטו: אם יזכה תוך קביעה

שלא עבר עבירה, כגון אם יתברר כי המעשה לא הייתה עבירה, או שהנאשם לא היה מי שביצע את העבירה, והוא הועמד לדין ברשותו או בשל טעות טכנית או בירוקרטית, כי אז ניתן להניח שככל, ובכפוף לנסיבותו של כל מקרה, יזכה הוא בשיפוי בגין הוצאות הגנתו. לעומת זאת במקרים שבהם זוכה הנאשם "זכויי" מחלוקת היעדר הזכחה, כגון כאשר לא הצליחה ה抬起头ה להביא עד מרכז, או כאשר לא נמצא ראייה הטובה ביותר להוכיחה ללא קביעה פודטיבית כי הנאשם לא ביצעה את העבירה, הרי ככל ובהיעדר נסיבות חריגות, כגון התרשלות של ממש מצד התביעה, לא ישופה הנאשם בגין הוצאותיו. זהה בעינינו נוסחת האיזון הרואה בין זכותו של אדם להגנה במשפט לבין האינטראס".

ברע"פ 7452/13 פלט נגד מדינת ישראל, נקבע:

"... בית המשפט רשי (ולא חייב) לפ██ק פיצוי והחזר הוצאות הגנה, כאשר מתמלאים, למצער, שני תנאים מצטברים: (א) הנאשם זוכה; (ב) והתקיימה אחת מבין שתי העילות המוזכרות בסעיף: (1) "לא היה יסוד להאשמה", או (2) שנמצאו "נסיבות אחירות המצדיקות זאת" להרחבתה בנושא ראו: ע"פ 5097/10 בוגנים נ' מדינת ישראל (15.01.2013); ע"פ 00/1382 בן אריה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(4) 714, (2002) (להלן: עניין בן אריה). הנטול להוכיח קיומן של אחת משתי העילות המוכרות בס"ק (ב) שלעיל רובץ על המבוקש....מעבר לאמור בפסקה 6 שלעיל - איןנו סבורים כי קיימות פה "נסיבות אחירות המצדיקות" פ██קת פיצויים והוצאות הגנה. המבוקש הואשם בעבירה תעבורה, מהסוג שאיננו נושא עמו סטיגמה פלילית, וההליכים שנוהלו לא גררו פגיעה ממשית בזכויותיו של המבוקש (עניין בן אריה, עמ' 719), מה גם שזכותו של המבוקש לא התבסס על ממצאים פודטיביים בדבר היעדר אשמה. המבוקש זוכה, בסופו של יوم, מסיבה "טכנית" בלבד, וכל הנسبות מכלול אין מצדיקות פיצוי המבוקש או שיפוי (עניין בן אריה, עמ' 718-719)".

לא מצאתי בנסיבות המקירה כל עילה המבוקש פיצוי המבוקש בגין ההליך שהתנהל בפני.

ההליכים בתיק התנהלו במהירות ויעילות, המבוקש התייצב לדין אחד בלבד, כמפורט לעיל ולא יתכן כי המתין יותר משעה, עד לתום הדיון ובוואדי, שלא הפסיד "יום עבודה", כנטען כאמור לעיל, החלטת המשיבה, הייתה לפנים משורת הדין.

עוד אמר בית המשפט העליון בעניין שגיא: "ב██cumo של דבר, חשוב לחזור ולהציג כי סעיף 80 נוקט בנוסח כי בית המשפט "רשי" לזכות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו. המילה רשי איננה בגדר סורה עודף מילולי מיותר, היא באה לסייע ולהקנות לבית המשפט שיקול דעת בגדרו סעיף 80, בו שיקולים רבים מתחברים על הבכורה, ולמתן הפיצוי יכולות להיות השלכות רוחב שיש להביא בכלל חשבון".

בנסיבות שפורטו לעיל, לא מצאתי כל טעם המצדיק הטלת הוצאות על המשיבה.

לאור כל האמור לעיל, הבקשה נדחתה.

זכות ערר חוק.

ניתנה היום, י"א שבט תש"פ, 06 פברואר 2020, בהעדך
הצדדים.